

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

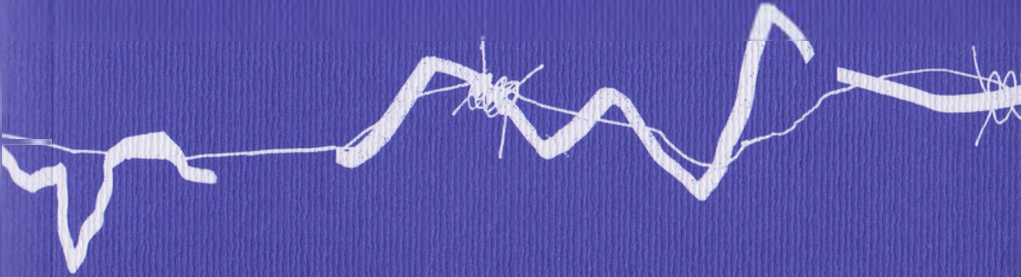
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kalbim, ONUR BEHRAMOĞLU ağır işçim, sevgilim

vahşi bir uygarlığız biz durma sarhoş olalım
bağbozumu gibiyiz ilk çağdan haber gibi
kavuşmak mümkün değil ya hızla çarpışalım
ya dörtnele geçelim birbirimizi

kalbim, ağır işçim, sevgilim
sana mavi
masmavi bir ışık gönderiyorum
beni hatırlaman için
ayrıldığımızda

kirmizikedi.com
[/kirmizikedyayinevi](https://www.facebook.com/kirmizikedyayinevi)
[/krmzkedikitap](https://www.instagram.com/krmzkedikitap)
[/kirmizikedyayinevi](https://www.youtube.com/kirmizikedyayinevi)

₺ 12

KDV muafiyeti uygulanmıştır

Onur Behramoğlu

1975'te İstanbul'da doğdu. Hale'nin eşi, Aras'ın babası.

Sanat ve yaratıcı düşünce eğitimleri verdi, gazete ve dergilerde yazdı. TBMM'de siyasi parti grup danışmanlığı yaptı, uluslararası şiir festivallerinin düzenleme komitelerinde bulundu. Şiirleri çeşitli dillere çevrildi, ikinci kitabı *Senden Öğrendiğim Şarkılar*, T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın TEDA projesi kapsamında Bulgaristan'da yayımlandı. Özel sektörde yönetici olarak çalışmakta, siyaset bilimi doktorasını sürdürmektedir.

Yapıtları

Şiir: *Asit ya da İksir* (Yitik Ülke Yayınları, 2006), *Senden Öğrendiğim Şarkılar* (Yitik Ülke Yayınları, 2013).

Deneme: *Zaten Herkes Bir Denizdir Doğuştan* (Tekin Yayınevi, 2015), *Başkaldırıyorum Öyleyse Varız* (Tekin Yayınevi, 2016).

Çeviri: *Tanrı Belki Esirger Aşkı* - Yehuda Amihay, (Tekin Yayınevi, 2016).

Kırmızı Kedi Yayınevi: 1111

Şiir: 66

Kalbim, Ağır İşçim, Sevgilim
Onur Behramoğlu

© Onur Behramoğlu, 2019

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2019

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Çağlayan Çevik
Kapak Tasarımı: Melis Rozental
Sayfa Tasarımı: Taylan Polat

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mayıs 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-298-495-6

Kırmızı Kedi Sertifika No: 40620

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Yayıncılık A.Ş.
Dudullu Organize San. Bölgesi 1. Cad. No: 16
Ümraniye / İSTANBUL
Tel: 444 44 03 Sertifika No: 42716

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com
facebook.com: kirmizikedi yayinevi / twitter.com: krmzikedikitap
instagram: kirmizikedi yayinevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Onur Behramoğlu

KALBİM,
AĞIR İŞÇİM,
SEVGİLİM

Şiir

“divanelerin hemdemi divane gerektir”

ağaçlar, atlar, tanrılar

“seni ben her yerinden öperim”
sahra çölünden, binbir gecenden, orandan
arzin merkezinde çekirdek çatlar
kuşlar havalanır ağaçlarımdan

“ağzı açılmamış bir güle dokunuyorum”
kaplan sarısı bir güle
bütün yüzlerini görüyorum aynada
bütün gizlediklerini de

“aykırım fizikötem doğüstüm”
dante’den bir sayfanın anısı
her şeyi fetheder aşkın
roma’yı, atları ve tanrıları

“boynumu sarmalayan kırmızı kaşkolum benim”
kelebek kanadındaki damar
kanayan yaram belki
belki çocukken okuduğum kitaplar

“pencereyi kapama gök dolabilir içeri”
kaya kartalıyım göğsüne çarpan
biçimler biçimi sesler sesi
patlayıp taşıyoruz odandan

albert camus'nün dediğidir

kardeşliğin yeri doldurulmaz dünyasında
tek varlık eksilmeyegörsün
kalp ıssızlaşmış demektir
biz yoksak ben de yokum
kalyalev'in sonsuz kederi de
(tepeden tırnağa kuşku
tepeden tırnağa eylem
bir elinde bomba
bir eliyle istavroz çıkarır
"varız" sözüdür
altüst olmuş yüzüne
parıltısını işleyen;
atamaz bombayı
dük sergey aleksandroviç'e
-"arabasına doğru koştum
işte o anda gördüm çocukları
nasıl da hüznüydüler
dimdik oturmuş
boşluğa bakıyorlardı"-)
'şair' derler kalyalev'e
izin vermez alçaltılmasına onurun
ne kendinde
ne başkasında
yadsır haklılığın zulmünü
en arı görüntüsüdür insanın

bilir
ölüm soyutlaşırsa
hayat da soyutlaştı demektir
hızla geçer tarihten
o dosdoğru ok
başkaldırı
okların en bükülmezi, özgürü
korkudan, cesarettten doğan çılgınlık
aşar darağaçlarını
çarklarını gıcırdatır makinenin
gıcırdatır

durdurduğu da olmuştur

sonra tevrat dünyasına
dönülür bir kez daha
amansız göğ
firavunlara
her şeyin formüle
her şeyin rakama
sığabileceği sanılır
yabangüllerinin
yaz gülüşlerinin
sabır taşının
oysa hayattır, şu vasatlık
paylaşacağımız yegâne ekmek
inkâr edemeyiz onu
sadık kalacaksak kendimize

tanrı ölmüştür
şeytan ölmüştür
soysuz bir cin çıkmıştır küllerinden
hiçbir peygamber gelmez
gelmeyecek
çocuklar daima
haksız yere ölmüş
haksız yere ölecektir
gerçeğin ta kendisidir alacakaranlık
yükselen tragedya
tragedyamız bizim
büro kokulu
mürekkep pıhtısı renginde
yine de
yıldızlar dolacaktır
gözlerimizi açarsak
kır sesleri bize kadar yükselip
toprak serinletecektir şakaklarımızı
düşen kaldırılacak
en uç noktalarımızda cınlayacak

çınlayacaktır
yirmi sekizinde asılan
ivan platonoviç kalyalev
çünkü biz
"biri vardır,
sessiz dinler,
anlamıştır,
bir şey söylemeden çekip gider"
öyleyiz, öyle bir
canlı hücre,
ağzına kadar yüklü
ormanın sessizliği,
insanın ölümü reddeden yanı,
kırık bir saatin
akrebi
yelkovanıyız biz
gezegendeki son kuşun
çır çır çırpınışı

anne

genç kalmayışına içerliyorum
boyun fıtıklarına
evin önünden geçtiğimde
ışıkların sönük oluşuna
tekleyen kalbine dokunamayışıma içerliyorum
-dosdoğru yüzüne de bakamam
çocukken bakardım oysa-
geceler boyu otururdun benimle
matematik çalışır, elma soyar, başımı okşar
eksik kalan ne varsa tamamlardın
-bazen baba eksik
işi çıkmış, gecikecektir
ya da doludur sadece
kendisiyle,
bazen kazak
bazen okul çantası
bazen şubat tatilinde kaçış vermek bir yerlere
bazen aferin eksiktir
anne tamamlar
bir dilim kekle,
annenin ördüğü azıcık bol hırkada
uyumsuz rengi ve boyutlarıyla
hatırlatacaktır bazen
bir eksiği
bir düğme-

o düğmeye içerliyorum
onu bir türlü ilikleyemeyişime
sırtıma koyduğun havlu
göğsüme sürdüğün viks
kaynattığın ıhlamur
kadar olamayışına
yani işte
şiir bile yazamayışına
esirgeyip bağışlayan
var eden
ve
yaratan
anneme

aras'tan santiago'ya

raquel lanseros'a

benim bir oğlum var ne güzel
ağlayasım gelir saçları uçuştukça
aras'ın adıyla yelken açan
kıranta bir kaptan diyebilirsiniz bana

oğlumun arkadaşı ispanyol delikanlı
sanki incitilmemiş garcia lorca
sanki kara gömleklileri yenmişiz
onun da yoldaşayım bundan sonra

ince otlar, sincaplar, çitlenbik çalıkları
görür santiago rüyalarında
dedesinin adıdır devraldığı
cesaret... har... güvercin anlamında

benim bir kalbim var çocuklar için
yaşarım yaşarsam bundan sonra
no pasaran! no pasaran! no pasaran!
geçit yok, geçit yok hayatın düşmanlarına

dalgalar boyumu aşacak ne güzel
selam olsun alberti'ye, neruda'ya, nâzım'a
aras'tan santiago'ya akan
zaptedilmez ırmağım ben aslında

aşk

aşksın, gel
sevgilim ol, sevgilim kal
iç sesimiz konuşsun

yaratansın semayı
desem gülersin biliyorum
uçurtmasın göğümde

büyük bir şey değil
ama gene de bir şey
kalbim elinde dursun

şarkısın bana
hasta siempre, gracias a la vida
şeker portakalı

vahyedilmiş bil kendini
saçıma ak
ateşime kor bağışla

perdeyi çek
tek küpen kalana dek soyun
en son onu bırak ağzıma

aydan yağan yağmur

sağdan sola okudum
tay'ın ah'ıydı hayat

küçük kara balığın
küçük kırmızılığı

tatlı badem sokağında
zerdali iyiliğiydin sen
öksüz parmak ve sırça

üç bağ tarhun aldım
lavanta topladım sana
erguvan

senin için, ol
senin için, ey
senin için, öl...
senin için yüzüme kuşlar çizdim

kanatıncaya, kanat, kan

soldan sağa okudum
ah ki öyle okunmuyordu aşk

ellerin öyle okunmuyordu
ellerin, eller, el

“kuş ölür,
sen uçuşu hatırla”
bir gün el olacak ellerimi

gibi tırnakların
karnın
kasıkların

senle ben sonlu sanılan aşkla
senle ben sonsuz ah'ıyla hayatın
senle ben aydan yağın yağmurda
senle ben...

olabilirdim, olabilirdim, olabilirdim

basınç farkı

yaşananları

mazur

gösterecek

ya da

eksiksiz

açıklayabilecek

hiçbir

kuram

ideoloji

felsefe

din

yok

kafamı
seslerle
sözcüklerle
görüntülerle
donatıyorum
ki
zihnimde
yarattığım
dünya
gerçek
dünyaya
olabildiğince
benzesin
hatta
mümkünse
sollasın
gerçekliği

olur
a
bunca
basınca
dayanamayıp
patlarsa
beynim
son
anda
hatırlasın
edward
hopper'ın
resimlerini,
üçüncü
senfonisinin
yirmi sekiz
ile
otuz ikinci
dakikaları
arasını
beethoven'ın,
çocukların
mutlu
uyandıkları
bir
eve
vuran
sabah
güneşini
ya da

yaşananları
mazur
gösterip
eksiksiz
açıklayabilecek
kadar
anlamla
dolu
bir
boşluğu

bellek

hatırlıyorum
iki şehrin hikâyesi'ni okuduğum yazdı
bastille önlerinde çarpışırken rüyamda
ağzımın içinde tek tek
duyuyordum parmaklarının tadını,
"zamanların en iyisiydi,
zamanların en kötüsüydü"
daha da
daha da ısıltılı bir gövdeyle
çıkıyordum her seferinde koynundan;
hatırlıyorum,
at vardır ama var olmamaktadır
taş vardır ama var olmamaktadır
tanrı vardır ama var olmamaktadır
insan vardır ve var olmaktadır
diyen bir filozof vardı!
ölçüye boşverip
ateş ritminde çalarak
kalbim, kürek mahkûmum, canımın içi
tükürürdü şarabı
aşkla ezilmiş üzümünden
yapılmamışsa;
"iyi film
düşmanın
manalı bir şey
söylediği filmidi"
ve "gerçek

bende
nefes darlığı yapıyor"
mektuplar yazıyordum
paris'ten
kuala lumpur'a
savurarak kendimi,
hatırlıyorum
gezi'de
öldürülecek
8 köpek
63 kedi
1.028 kuş
doğmamış,
devrilen
bir
arabanın
atı,
zalime
atılacak
taş,
oğlumun
küçük
kalbinin
tanrısı
olmama
uzun
yıllar
vardı
daha

hatırlıyorum

benim bildiğim berkin

"beni zaten öksüz bıraktılar"
sami elvan

benim bildiğim zeplin
bir çiçeğin ismidir

benim bildiğim çiçek
henüz koklanamadı

benim bildiğim zengin
kalbi olana denir

benim bildiğim "ol"
denildi olmadı

benim bildiğim ismin
ey hali, eylem hali

benim bildiğim eyyy
bütün din kitapları!

benim bildiğim dinin
çiçeği, kuşu öldü

benim bildiğim ölüm
on bir mart ikibinondört salı

benim bildiğim filmin
sonu kederli biter

benim bildiğim keder
simsiyah kalın kaşlı

benim bildiğim berkin
bir zepline binmiştir

benim bildiğim birdi
binbir kere kanadı

benim bildiğim şehrin
öpüşen iki mısra gibi

su gibi ekmek gibi
aşk gibi meydanları

benim bildiğim çirkin
ve ölü ve çürümüşüz

benim bildiğim ve ben
yeniden başlamalı

beş kitapta ilan-ı aşk

jivago der demez
ateşin dumanla karıştığı
trenin ilerleyip zamanın durduğu
jivago der demez karısı tonya
gözyaşından boğulacak gibi olduğu
lara... larissa fyodorovna
bir de 1958 kışında
ağaçlar altında yapayalnız pasternak

doktor jivago'yu okudun mu?

eski evimizin bahçesinde
dut silkelediğimiz günleri hatırla
her şeyi internetten almak mümkün
macera dolu tatil, dans dersi, sanal para
yine de süt dişleri çıkıyor oğlumuzun
yine de ötüyor tarla kuşları
roman sayfalarında kaybolmak istiyorum
hikâyeler anlatmak
avunmak

onca yoksulluk varken

sana giden bir otobüs olsa atlayıp gelsem
duke ellington dinlese tepeden tırnağa duysak
yan yana iki balık olsak hiç düşünmeden yüzsek
kar yağsa, ağzında eritsen, bana içirsen

sevişsek gün ışıyana dek
eski güzel günlerdeki gibi
izci yeminine sadık iki çocuk gibi

sınırın güneyinde, güneşin batısında

bir öncemiz ve bir sonramız var artık
her şeyin azıcık sararıp solduğu
kimse anlamasın istiyorsun
karşılıklı kıyılarda durduğumuzu
seni orada bıraktığımı
beni burada bıraktığını
lanet olsun zaman nehrine
dediğimi tüm şiirlerde

lanet olsun zaman nehrine

baştan başlamalı, geçip giden trenlerin hüznünden
sonra gülmeli çünkü ne yapabiliriz ki?
kalbi taşlaştırmalı elbet, dindirecekse
ayağı kırık bir atın ıstırabını
dünyanın dişlerini geçirdiği yerden
başlamalı umursamaya sonra
baştan başlamalı, aşka
yerçekimine inandığımız kadar inandığımız günden
baştan başlamalı, *atmacanın a'sından*
bana uçmayacağından artık
bir yabancıya dönüşeceğinden
baştan başlamalı oysa, ilk öpüştüğümüz gün
yüreğin ağza geldiği yerden

beyaz gecede düşünceler

derdinden, evinden, kendinden geç
bu gece sert, sıkı bir kadeh içki isveç
ışıklı, erguvan bir içki

("bir midyeninkinden daha alçak, şehirden gelen sesler ve
fısıltılar")

hem ürkek hem tehditkâr
onlarca köpek havlar
göğüs kafesimde şimdi

("köpekler yüreğin çörekleri, sıcak ve besleyici... ve göğsümün
derininde bir yerde bir kaya parçası duruyor, haç ağırlığında
bir sevgi kırıntısı")

yüreğin çörekleri, sıcaklık, bir sevgi kırıntısı
sadece onları anlatan şiirlerle geçiyorum sokakları
kararmasın diye kuzeyin beyaz gecesi

("balıklar sarhoş olurlar öpüştüklerinde ve şarap rengini alır
kuyrukları")

stockholm andırır istanbul'u
insan unutabilir ölümlü olduğunu
öyle bakmasa baltık denizi

("çünkü ölüm naziktir geldiğinde. sarar seni göğsüne, tek söz etmeksizin, çocukluk ninnini anlamayı sağlar")

bisikletler, arabalar, uçaklar
burda da hayatın acelesi var
neyse ki açıklarda demirlemiş bir gemi

("danzig'e giden gemilerden birine binsem de orada bekleyen eski trenlerle doğu almanya içlerine mi dalsam?")

devrim diyorum sonra... uçuruma yol alan
kan kırmızı trenleri durduran
imdat freni değil mi?

("çocuk parmaklarının arasına bir armağan bırakan. seni kenarlarından tutan, genişleten, anlamaya çalışan ve sonra anlayan")

yapayalnızım oysa
kılıç şakırtıları arasında
yontarken kalemimi

("van gogh gibi yürüyorum kulağım cebimde")

çarmıh ya da meyhane
şarkısını söyleyen her yerde
herkesin tekinsizi

("atlak bardağında votka mücevher gibi ışıldarken")

elini omzuma koyan bulut, ađzımda pamuk şeker gibi eriyen
bin renkli viking göğü, ormanlar, gller, sarı sa örgülerinden
sırsıklam dünyanın dışiliği

(yařayan her şeyi seviyorum. yüređi ölmemiř her şeyi.)

bianca

beş yüz sayfalık bir romana başlar gibi başladığım günler
göğün sonrasını merak ettiğim
geniş kanatlar
taşkın sularla
bu lanet tımarhaneyi
kesinkes yıkacağıma inandığım
ellerimden dikenlerin tuttuğu
aynı nehirde boğulduğum
aynı kıyılara vurduğum
godot mu, ne godot'su!
pür dikkat kendimi beklediğim
kendimden mucizeler umduğum

her yerde hür doğan
her yerde zincire vurulan insan
yani kaskatı gerilmiş
suratımın ortası
okumak
düşünmek
tefekkür
demlenmek derinleşmek
-hassiktir ordan!-
rom için korsanlara özenip
sallama çay içmekten başka bir halt etmediğim günler

delirmiş bir harfsin sen
ahuyla ağı arası bilinmeyen sözcükte
yazılmamış cümleler içinde geçen
alfabesiz bir dilde
saklı bir köşesinde dünyanın
ilkel kadınlarla adamlar
doludizgin sevişirken anlamını duyuran
işte o harften yoksun olduğum günler
sözcükleri unuttuğum
cümle kuramadığım

ulakları överken arabaya bindiğim
çağa uygun bir süratle gelebilmek için sana
tekleyen, yolda kalan, hızla gelişemeyen kalbim
john lennon'ın
-"ben john lennon, beatles'ın john lennon'ı"-
ya da
oğuz atay'ın son sözleri
-"ölmüyorum, merak etmeyin"-
kadar hazin günler

odaları küçülen ev
penceresi küçülen oda
gitgide küçülen ben
başkaldırmadıkça
gün, gece, gün, gece
dün, bugün, yarın
ve bunun gibi
vesaire

“gidebilirsin bianca hiçbir şey istemiyorum”
rasgele açtığım sayfada bir cümle
hiçbir şey istememek mümkün mü
gerçekten istememek
gerçeği söyleyebilmek mümkün mü
peki ya bianca gidebilir mi
sahiden gidebilir mi bianca?

kurtarılsın yangında ilk kurtarılacak
kırılacak ne varsa kırılmasın diyeydi
coşkusundan utanmasın kimse
heyecan olsun diye hayat
barut ve çiçekten biri
yalnız biri galip çıksın diyeydi

elle tutulur bir karanlık
elle tutulur bir utanmazlıkla
gelip kurulmuşken ortamıza
yıllanmış şaraplarla
bin kaplan gücünde saldırarak

seni istediysen bianca, her şeyi istediysen
insanların yüzüne
gerçeği, gerçeği haykırmak istediysen
sonra defolup gitmek...

bana hayretle bak, beni göğsünde uyut
heves et bana, bütün kitaplarımı yırt
aklımdan geçenleri oku, bana gücen, beniöp

beş yüz sayfalık bir romanı bitirir gibi bitirdiğim şiirler
hiçbir yaramı iyileştirmiyor artık

bugün dağlara tatil için çıkılıyor bianca

imenler büyürken mavi

"on kasım çiçeklerini
atatürk köşesine bırakmalısın
herkesin yaptığı gibi" dedi  ğretmen

"herkesin yaptığını yaparsam
solar çiçekler,
eve gidelim" dedi oğlum

sımsıkı tuttu bırakmadı elimi,
"imenler ne renktir?" diye sordu yürürken
"yeşildir" dedim,
aklım başka yerdeydi
abucak dönmüştüm düzyazıya
imenler yeşildi
telefonum alıp duruyordu
atmam gereken tvitler
yapmam gereken eft'ler vardı
kafamda habire şakıyan kuş
kafamın duvarlarına arpa arpa
her sözcüğün kaç harf olduğunu söylüyordu
 zg rl k sekiz harfti ve yoktu
yaşam beş harfti ve elimden tutuyordu
aşk   harfti ve buydu
ah iki harfti ve her yerde uluyor
uğulduyordu

az evvel baba oğul
çiçekleri
solmaktan
kurtarmıştık
oysa

“evet, yeşil ama,
büyürken mavidir çimenler”
dedi oğlum

evet yeşildir ama
mavidir çimenler büyürken
bir gün elbette
oğlumun oğlu olacağım ben

oğlum,
 çiçekler
 çimenlerle bir

oğlum,
 çiçekler
 çimenler

usulca
ayrılmaktadır
benden
ve
bir şeylerden

el ruha

"baba ne olur ölme"

*-2 eylül 2015'te bodrum'dan kos'a geçmeye
çalışırken annesi ve kardeşiyle birlikte boğulan
aylan kurdi'nin (3) son sözleri*

uyandım seni dinledim
ölü noktalarıma yaklaştığını bir de

kaçak çay içiyorduk rüyamda
-el ruha-
içinden bardak çıkıyordu
bardaktan rakı içiyorduk
kaçak ve namuslu şeylere karışıyor
pırpır uçaklara binip
göğü taşııyorduk
kabarıp şahlanıyordu gök
altımızda

ben hep
rüyana dokunur gibi
elini suya götürür gibi
daha vakti gelmemiş gibi
canın yanacak ama korkmayacaksın gibi
dolunayın tam günü gibi
işte o gibi

sen hep
bir g n ydu n elması soymak istedin bana
elmalı sabah  p   mesi
her şeyin sabah hali
kırmızı
mavi
sevi selim
elma koksun
delili im
istedin

ellerin ne iyi aklın fikrin
memelerin buyurgan
alnının kenarından hani
 akak mı diyorlar oradan
tam oradan öptüm
el ruha

uyandığında
güzel şeyler duymayacaksın
uyandığında
çocuklar çarpacak ayaklarına
mintanı kırmızı
kısa pantolonu mavi
potinleri ıslak
namussuz kıyılarıımıza vurmuş
kaçak ve namuslu
bir aylan kurdi

uyandığında
küçük kız böcekleri bile
ölmüş olacak
el ruha

etle tırnak

adını tırnak içine alıyorum
gövdeni kavrar gibi
tırnakların geçer gibi etime

“ben kardeşimin bekçisi miyim?” dedi kabil
habil sorulduğunda
başını taşla ezmiş
açıkta bırakmıştı cesedini
çiftçiydi, bahçe sahibiydi, vesvese
en kötü buğday başaklarını sunmuştu
en kötüydüler çünkü gaspedilmişlerdi
almamışlardı paylarını alınterinden
en güzel hayvanını sunmuştu oysa habil
çünkü sağlam kumaştan dokunmuştu
ince bir habil kesip biçmişti kendine
binlerce kabil arasından
duymuştu:
insan için emeğinden başkası yoktur
insan için emeğinden başkası yoktur
insan için emeğinden başkası yoktur
yerlerin ve göklerin mülkiyeti kimin
kibir ve haset kimdedir
topraktan
sudan
ateşten
herkesin payı bir değil mi?

adını tekrarlıyorum: ateş
gövdeni kavıyorum: toprak
kalbini dinliyorum: kan
kimsenin umurunda mı çocuklar
kışın zemherisinde
ara sokakların ıssızını arşınlayan,
eşitlik, özgürlük gibi
özgürlük, eşitlik gibi
çınlar mı kimsenin kulağında
günde beş vakit
aşk ve yardım ararken insan,
kendine çaktığı çivi
gitgide derine saplanırken
teşhire yenik düşerken ima
tek bir ürperti geçmezken omurgasından,
ne kadar küçüleceğini bilemezken kimse
sular temizlemezken kiri
bütün gerçeklik varırken
tek bir büyük yalana

adını tırnak içine alıyorum
habil'in kanı yerde

tırnaklarını kavrar gibi
gövden geçer gibi etime

ulumak
ulumak
ulumak istiyorum aslında

gece bekçisinin rüyası

romanındaki şiir için, enver aysever'e

çamurdan yaratılan tohumun
budar çiçeklerini tanrı
geride çıplak ve dilsiz
utanmaya yüz tutan bir bahçe kalır

sen o çiçeklerden arsız olanı

ne varsa silah, alıyorum yanıma
sesleniyorum, dönüp yüzüme çarpıyor sesim
yangınlar çıkıyor ara sokaklarda
beni aydınlık bir göğün altına koy

bu rüzgârlar, bu evler, bu tenimde sürekli kanayan yara
ben tam verdiğin saate kuruyorum kendimi
uzun cümlelerin sadece son sözcüğü kalıyor aklımda
çipil, iri cam gibi saydam gözler, badem misali

tanışmak her gün yeniden başlar
yiter sonra
kimse ömrünü bir aşk için sürmüyor
susuyorum
küçük dilimi yutarcasına

insanlar üstüme basıyor sanki
sanki bir kış denizinde boğulmaktayım
ölüme telaş etmiyorum
yaşlandım
yaşlanır herkes

sabah bir hakikat mi
hülya mı
tahayyülü imkânsız bir sevinç mi yoksa?

geçmeyecek

günde iki kez zamanı gösteren saat
durmuyor raksediyordur belki
tanrı yedi buçuk miyop
kara gözlüklü bir ihtiyar olabilir
bastonuyla denizleri yaran,
çarmıhtaki oğlunu duymayacak kadar
ağır işittiği de söylenebilir
ya da anlamamızı istiyordur
kırık flütten başka şey olmadığımızı
borazan sesleri çıkaran

yine de duymak gerekli bize
duymadan geçmeyecek

çocuklar birer rakam işgücü piyasasında
adamlarla kadınlar ağlaşıp duruyor
bruegel'in karda avcılar resmindeki köpekler gibi
dönüyorlar evlerine
başları eğik
yenilmiş
razı
kopuş gerekli bize kopuş savunması
zidane'ın kafası gerekli
italya semalarında
cezayir menekşesi gibi açan
emek yok
sömürü yok
yok
yok
yok
tarih yok biz yazmadıkça
devrim
senfonileri
çalarken
aklımın
orkestrası
susuzluğumu
dindirecek
su
fıskırıyor
alnımın
ortasından
çamurlu

içmeden geçmeyecek

dalları yaprak yüklü
asude ağaç gibi
aşk gerekli bize şık yumruklarıyla
huysuz kısraklar gerek
bıçak mı? kemiğe mi dayanmış?
irkilerek ansızın
kavrayıp kabzasından
böğrüne saplayacak öfke!
kan gerekli bize
damarlarımdan
damarlarına
anne sıcaklığıyla akacak
kan

adımız kötüye
adımız kötüye
çıkmadan geçmeyecek

gözlerin için umulmadık şiir

asacaksanız siyah bayraklar asın
suriye bayrağı asın bir milyon insan öldü
ifade hürriyeti var bağırın bir ağızdan
çıkarın beni burdaaaan çıkarın beni burdaaaaaan

zamanla tuhaf bir gece hayvanına dönüşür insan
öfkesi kederde boğulmuştur
odası mağaradır bakışları karanlık
söz bitmiş ses kısılmış heves büsbütün kırık

insana özgü yılgınlık
gitmek, kaçmak, ağlamak
oysa dünyada bir yerdedir küba
hem de tek başına... hem de tek başına

kalp yerinden sökülüp çarpılır suratlara
babalar çocuklara mahcup olmayacaktır artık
temize çıkaracaktır isyankâr sokakları
yıkık annelerin küçük yün yumakları

yıkık annelerin küçük yün yumakları
cumartesileri panzerlerin bozduğu
ülke bütün, millet tek, devlet derin
neyse ki yangın mavisî gözlerin var senin

hallerin

okul bahçelerinin
pazar sabahları gibiyim
sen öyle birdenbire susunca

seni ben
sevdim... kırdım... ve aldım
üç kez öpüp koydum başıma

ırmaktır akar
göl durur, deniz biter, ırmaktır
kemiklerimden, damarlarımdan, kaslarımdan sana

sende kaç kişiyim, sabaha kadar anlatsan
tutunduğun ip, bıraktığın an
kadını meme uçlarına kadar kadın kılan ne varsa

alıp başımı senden
mayın tarlasına giderim gidersem
büyük patlamanın ilk dakikasına

hatır soran bir dosta verilmemiş yanıtlar

leylak ağacımı sorarsan, iyi
intiharçı menekşem de

köpeğim uyumakla meşgul
ve istirahat etmekte boş zamanlarında

yaklaşma bana sakın
suç mahalli gibiyim

sen kraliyet sarayı
ben aşk çeşmesi mesela

melekler misafirimdi bugün
nasıl olup da delirmediklerinden konuştuk

cesur olmak gerektiğinden
cesur ve alabildiğine hayta

düşünsene tek bir hayat yaşıyoruz
neyle telafi edebiliriz bunu?

belki marsilya'ya giderim
yoksulları yazmak gibi, caz gibi marsilya'ya

evet dans ediyorum, yerden çok göğe yakın
evet dövüşüyorum kendimle

kafam mı? "kafamda bir şey yok
kıpkırmızı zerrelerin dönüp durmasından başka"

hayat

hayat kaotiktir
öyle olduğu anlaşılan kadar

işini bitirecektir herkesin
ama katil değildir

iyidir kopması telin
uyumun bozulması
senden ayrı kalması bir yanının
yaklaşıp uzaklaşması
kavuşamamak iyi

karaoke barda şarkı söylemektir hayat
birkaç dakikalığına senindir sahne
sadece taklit edersin
senden öncekileri

küçük mabetler yapmaktır
abarttığın fikirlerle duygular için
annenin bile fark edemediği
nazar boncuğu gibi bir sancı
kalbine usulca yerleşirken

şansın döndüğü an
"ölüm, bir hanımefendinin elbisesi gibi
yerleri süpürerek gelir"
konuyu değiştirmek istemiştir tanrı
yahut konunun seninle
ilgisi olmamıştır hiçbir zaman

her yer taksim

her yer taksim her yer pus
saldırdılar bir gece

huruççç

her yer taksim her sokak
celali barikatı

her yer taksim her yer sus
devlet her dilde

haraççç

her yer taksim her ağaççç
göğē bakma durağı

her yer taksim kapıyı
aç bezirgânbaşı

aççç

her yer taksim her nifak
rengâhenk sevgi duvarı

her yer taksim dağlara
kökten dallara

inanççç

her yer taksim memleketimden
isyan manzaraları

her yer taksim unutulur mu
unutulur mu

hiççç

her yer dutluktu biraz
anneyle gezilen çarşı

her yer taksim alınır
elbet alınır

öççç

abdoca... mehmet... ethem
ali ismail vardı

her yer taksim kalbimden
dua beddua gibi

geççç

talcid, şnorkel, limon
bize utanççç, hınççç kaldı

her yer taksim incesaz
olmaz! yasak!

suççç

her yer taksim her yer gaz
çok alamet belirdi

her yer taksim çapulcu
inan kanatlarına

uççç

bir milyon aşk şiirisin
ve umutlu bir şarkı

katiller ve tesadüfler

*“büyüyünce avukat olmak istiyorum. annemden de
bisiklet, bir de tablet bilgisayar istiyorum”*

– veysel atılgan

*(10 ekim 2015 ankara barış mitingi’nde babasıyla
el ele yürürken katledildi. 9 yaşındaydı.)*

katiller ve tesadüfler çağındayız
yürürken paramparça olabilirim
yanımdan geçip giden adam
belki kendini patlatacak birazdan
oğlumla bana bakıp gülümsedi
elde var iki
hamile kadın: elde var dört
kedilerle köpekleri herhalde saymıyordur
-akşam haberlerinde de saymazlar-
kendini cennette görüyordur
kısılp küçülüyordur gözleri düşünürken
daha tevrat’ı yazılmadı bu küçülmenin
“daha incil’i yazılmadı bu küçülmenin”
daha kur’an’ı...

mendil kapmaca oynardı veysel
cam kenarını severdi sınıfta
rüzgârını duyardı bisikletin
alıp götürdüğünü hızla
deri montunu giyecekti
afili saat takacaktı
fener'in maçına gidecekti
(kuştüyünden bir çocuk)
sonra elbet dönecekti
babasının elinden tutup

gollerin hepsi bize
yollar hareket ediyor çerçeveler eriyor
kimlikler icat ediliyor biz çöktükçe
gülümsemeler yama
ürperişler soğuk
bizi dünyada dünyasız bırakan
kimsenin kimseyi çıldırasıya istemediği bir çağ

çıkma sokaklar yoksa kent denilir mi ona!
çıkma sokaklardan korkuyorum artık
havada kalmış güvercinim
tufanda

kırk yaş için kâh karamsar kâh iyimser

bana artık çat kapı
gelen giden de yok
kırk mumluk ampul
gibiyim kırk yaşında

meğer karanlıkta
meğer yıldızlara bakarak
kendini kandıramayacak kadar
yaşlanabilirmiş insan
kalp sadece sızidan
ibaret olurmuş
ağaç kadar sabırlı
gece kadar münevver
alfabeyi sen yazsan
harfler göğsümden
havalanırmış meğer

kalbim, ağır işçim, sevgilim
sana mavi
masmavi bir ışık gönderiyorum
beni hatırlaman için
ayrıldığımızda

telefonlara bakmıyorum çoğu zaman
bilmediğim ne söyleyebilirsiniz ki?
laf kalabalığı arasında
diliniz sürçer belki, sessizlik olur
belli belirsiz duyulur
asıl söylemek istediğiniz
bir an... sadece bir an

şeylerin başlangıcı
ham halleri
yontulmamışlığı
hâlâ

yalnız kadın, kırkların törpülediği
gizli bir dirençle çarpar kalbi
mucizelere inanan parıltılara rastlanır
gözleri, omuzları, ayak bileklerinde
bilinmez kimlere soyunup giyindiği

tomas transtr mer, henrik nordbrandt, pentti saarikoski
tuhaf adları, kardeş yakınlıklarıyla
kuzey buz denizi řairleri
dünyadan sanki omuz omuza geçtik
vatansız halk şarkıları dinledim tomas'la
halep, edirne, nazilli, rize, izmir, konya
kadar yakınımdır henrik

ve ey kırkı deviren kalbim
"seni seviyorum yabancı bir ülkeyi sever gibi"

iyi deęilim bugün, belki kederden, belki
hafifçe yana eęilen bařın
belki parçalanıp durmak
belki parçası olamamak dünyanın

tetik çekileli kırk yıl
elbet ensemden girecek kurşun
şimdilik âşık olmakla meşgulüm
başka yolunu bilmediğimden unutuşun

sabahın köründe otobüs bekleyene sor
“ne yapalım, hayat gailesi”
hiç yarın öleceğini bilse
umursar mı ekmeği
herkes uzun ömür biçer kendine
insan aslında iyimserdir!
sabahın köründe uyanmış
işe yetişmeye çalışırken
aynada yüzüme bakıp
yakında kırk üç olacağım
diye geçirirken aklımdan
bunu hatırlatıyorum kendime
biraz yaşlansam da
şimdilik ölümsüz olduğumu

yol boyu planlıyorum günü kafamda
boğazı görünce pııırrr uçuyorum camdan
gemilere isimler yakıştırıyorum
o an uydurduğum sözcüklerle
kendime isimler:
-kolları bağlı odysseus
küçük prens çiçeği
umarsız penelope-
bırakıyorum melankoliyi sonra
boşver diyorum
korsan jack sparrow’sun sen, boşver
yaşamak güzel
oğlunu koklayamadan çıkmış
öpüşmemiş olsan da karınla

aynı yer, aynı simitçi, aynı para üstü
pembe battaniyesine sarınmış
aynı iki büküm ihtiyar kaldırımında
acı acı inleyen
ezilmekten şans eseri kurtulan kedi
onu da kurtarmalı, onu da
fakat mesai...
kalbim
merhamet
keder
tepeden tırnağa har
tereddüt
isyan!
yedi
gün
yirmi
dört
saat
haykıran çocuk kalbim:
insan uludur
insan uludur
ve allah yoktur
ya da unutup allah olduğunu
evvelce çekilmiştir dünyadan

isa'yı asi
insanı insan yapan
isa'nın saçlarını
bütün tasvirlerde
ortadan ayırıp
çölden umman çıkaran melal
bar kelebeği, hapishane kuşu, lağım
gömleğinin yakası, aşılmaz sandığın çember
bilmediğin ne varsa
ne varsa tanımadığın
gösteren hal
tenhada öksüz kıstıran puştı
her bayram
yetimhanede lokma tatlısı dağıtan
şairden ayıran çizgi
silinmeye direnen iz
varılan birlik
yıkıntılar arasında bulunan
anahtarı gaybın
dalından değil
dalıyla böğürtlen
"ey bunca acıyı dirence dönüştüren birikim"

aşkı akılla meczeden
esrik hal
hoş geldin!
heyhat
su gibi aziz
ve doğurgan
gençlik
takat
fer
beni neden terk ettin
beni neden terk ettin?

nar şerbeti, özsuyu, gül ve tütün

yüz yıl geçse unutmam o bakışı
hani sedirdesin, hani çiçekli elbisenle
dizlerin dünyayı kanatabilecek kadar güçlü
ellerin eski çağları düşünmektedir

dilinde tütün tadı var belki, bilmiyorum
kuşlar havalanıyor ayaklarının değdiği yerde
belki kalbinden kopuyor kuşlar
belki de gül tadı var dilinde

birine... hayır, bir şeye benzetiyorum seni
aşk, seni nar şerbetine benzetmektir

birazdan bırakacaksın öyle bakmayı
işe gidecek, hayat diyeceksin buna
özsuyunu kusan ağaç
gibi devrileceksin birazdan

bense tutmalıyım kendimi
kemiklerimi kırmalı, başımı çatlatmalı
sakın âşık olmamalıyım
sen öyle bakar... bakar... bakarken

salınışını ver bana
çocukluk oyuncaklarından birini

hani sedirdesin, elbisen de çiçekli
hani nar şerbeti, özsuyu, gül ve tütün
hani portekizli bir allah kadar kederli
gözlerinle çağırdığın, gözlerinle öptüğün

new york new york

sonunda new york'taydım işte
ayak basar basmaz
geri dönmek dışında
her şeyi düşünmeye başladığımı
yeni dünya
kışlık saraya kızıl bayrak çekildiğini
burda haber almıştı troçki
her yandan yükselen coşkun sesler duymuştu
("sokak fenerlerinin ışıkları, hiç kapanmayan mağazaların
vitrinlerinin ışıkları, tiyatroların kapılarından dışarı sızan ışıklar,
arabaların ışıkları, reklam levhalarının ışıkları, ışık, ışık, ışık"
görmüştü mayakovski bindokuzyüzyirmibeşte)
new york borsasına
şiddetle hayran kalmış
müthiş ıstırap çekmişti calvino
çünkü burası
hayatta kendinden büyük duyumsadığı
ilk şeydi
aynı şiddetle ürkmüştü
amerikan katolikliğinden
kennedy'den
ıssız alanlarda korkunç bir adsızlık
("tüberkülozlu bir göğün altında alevlerle taçlanmış harlem'de
altıncı katta öksürüğe boğulanlar, brooklyn köprüsünden atla-
yanlar, yalınayak şarapcadehi kırıkları üzerinde dans edenler")
tıpkı sovyetler'deki gibi
her şeyin yolunda gittiğine

önce kendilerini inandırmak isteyen orta sınıflar
ve hiçbir antitez barındırmayan ortaçağ vardı

bindokuzyüzellidokuzda
sefalet
galiba yalnız
son gelenlerindi
avrupai görünümlü
bekleme odası gibi bir yer
doğru değildi zaten
sırf buraya ayak bastı diye
herhangi bir portorikolunun
zengin olması
ve yeni yapılan
guggenheim'a gitmişti
ben de uğradım ihtiyara
dıştan: bir tür vida
içten: göze yeni sorular soran
sonsuz dolambaç
devinimsel mimari
insanı çepeçevre kuşatan
hiçbiryer olarak new york
tuğla binaların yanık kırmızısı
gitar, armonika, blues
mazgallardan püsküren buhar
kamyonlar, gökdelenler, beatnikler
okyanusa giden metro
(sesini duydum, bir de ferlinghetti duymuştu her gece yıldızları
göğe yayan o sesi! yüzdüm okyanusta, avuçlarıma aldım onu,
içtim)

“angelo! angelo! diye bağınyordu bir kadın”
vurulup düşmüştü bir zamanlar amerika’da
atticus’u gregory peck oynamıştı
çocuklar kendisini örnek almayı bıraksınlar diye elektrikli
sandalyeye giderken bir korkak gibi davranmaya razı olmuştu
kirli yüzlü melekler’in sonunda james cagney
sanki hep burada yaşadığımı söylüyor
sanki sadece zihnimde olup bitiyordu her şey
yine de nabız kadar gerçekti dylan
tabuta çakılan son çivi kadar gerçek:
“hey mr. tambourine man play a song for me
unuttur bana bugünü hiç değilse yarına dek”

üç adam boyunda üç ayrı çöp torbasından oluşan yükünü bir
sopaya sıralayıp sırtlamış, iki eli çarmıhtaymışçasına iki yanında,
neredeyse yüzü yere degecek denli iki büklüm, belki bir avuç
dolar için gücünün son kırıntılarını harcayarak, bin yaşında
bir kaplumbağa kadar yavaş, insanı insanın kurdu yapan
neşteri saplayınca gırtlığıma manhattan’dan bronx’a giderken
rastladığım bir çinli

meskalin almış aldous huxley gibi dolaştım şehirde
dünyayı değil anlamı duydum
tanrı olsa dayanamaz tufan başlatır bir meleğin kanadını kırar
methiyeler düzerdi şeytana

“uzay hâlâ oradaydı ama üstünlüğünü kaybetmişti
daha da bütünlüklü bir kayıtsızlık söz konusuydu zamana
karşı”

troçki kitap okumuş mayakovski yürümüş calvino at sürmüştü
central park’ta

ben sincapları izledim john lennon'la konuştum
hamburger yiyerek televizyon izleyen gerizekâlılar oldukları
düşünüüyordu ama öyle görmedim amerikalıları
ait değildim onlarla alay eden onları öven dünyaya
özgürlük heykeline gittim kızılderilileri sordum müzede ydiler
büyük cam kafeslerde savaş boyalarını sürüyorlardı
eski ahit yağmurları yağıyordu büyük cam kafeslerde çalışan
şık takımlı adamlarla kadınların üstüne
new york'un en hergele şairinin eski ahit yağmurlarından söz
eden şiirini hatırladım
"kaburga kemiklerinden biri olsam hayat neye benzerdi
teninin altında dört nala
göğüslerinin yumuşak ağırlığı altında tutsak
gözde kaburga kemiğin senin" diyen şiiri
yasa
ahlak
sanat
zerre kadar umurumda değildi
("her şeyin ötesinde, insan hayatına dair unutmak istediğim
özellik buydu, kendini zorla kabul ettirmek, kendinden çok
emin olmak, fazlaca anlam yüklenen sözcükler, tapılan fikirler")
her zaman görmekle donatılmışım
her zaman duymakla
avaz avaz bağırabilirdim ve bağırardım
"kalbimin uçakları kahraman pervaneleriyle karanlık
rüzgârlara karşı"
frank sinatra olsa "i did it my way" derdi
her işten kârlı çıkan tacir suratı vardı bu herifte
yakasına gül iliştiren pezevenk suratı
bense "pencereden atlayayım diyordum, yere düşer düşmez

üzerimi örteceklerini bilsem atlardım da, bir sürü budala
serserinin beni ezilmiş görmelerini istemiyordum”
sonunda new york’taydım işte milattan sonra ikibinonaltı
“ben” diyordum, “charlie parker... herkes kuş der bana”
hayyam’ı ezbere bilirim, kuş gibi uçar zaman, üstelik yolu
kalmadı fazla kanat çırpacak
“herkese salinger’ı soruyordum, herkes de acıklı durumunu
anlatıyordu, tımarhaneye kapatıldığını”
ahmaklar umurumda değildi salinger umurumdaydı
kırmızı bir gül yiyip bir şişe tentürdiyot içen
charlie parker umurumdaydı bir de küçük balıklar

ölümsüzlük

"bu suret mülküne mihmana geldim"
eşrefoğlu rumi

"şiiir in işi bizi beklenmedik fikirlerle büyülemek değildir.
şiiir insanın bir anını unutulmaz kılmalı ve
dayanılmaz bir nostaljiye dönüştürmelidir" der kundera,
"mısra güya hissin ta kendisiymiş gibi bir vehim vermek" tir
yahya kemal'in de dileği.

"ölmek değildir ömrümüzün en feci işi
müşkül budur ki ölmeden evvel ölür kişi"
demiş dedem
son bir şiiir okumak üzere
ayağa kalktığında
hamletvari, tumturaklı bir tavır takınmadığına eminim
yine de kulağa öyle geldiğini biliyorum
müşkül budur ki
yanlış anlaşılırsın
ölürken bile

sormadım, nasıl kurtulabildi
yaşlanınca küçümsenmekten
kendi absürd tiyatromuzun ortasında
ahlakın ahlaki değeri neydi
neredeydi bütün direniş noktalarından
ağrıyan eklem yerlerinden geçen çizgi
neleri yitirmişti
sesi nasıldı çocukken?

dedem beşiktaş çarşı, dedem sinema
köy enstitüsü, mandolin, bir eski ceket
ve durgun akardı don, gorki, lenin:
"işim gücüm budur benim
gökyüzünü boyarım her sabah"
dedem: opus altmışdört mi minör keman konçertosu
"hey gidi yani usta hey!
dünyada dostluk vardır be!
o da ölmedi ya!"
dedem zeytin, dedem hale, sevgilim: "sarılmak ne güzel
hasan dedeyi gördüm rüyamda"

"şiiirin işi bizi beklenmedik fikirlerle büyülemek değildir.
şiiir insanın bir anını unutulmaz kılmalı ve
dayanılmaz bir nostaljiye dönüştürmelidir" der kundera,
"mısra güya hissin ta kendisiymiş gibi bir vehim vermek"tir
yahya kemal'in de dileği.

hey gidi
kimseden bir şey istemez, kimseye yük olmaz
hasan dede çiçeği
"iki keklik bir kayadan su içer"
ne bir insan
ne inanılacak şey
kalmış gibidir dünyada
sonra uçar gider biri ölümsüzlüğe
hissin ta kendisine dönüşür
sarılıp ağlamaya

sadece konuştuk

gök gürlüyordu, birden
"şiiir kelimelerin dinidir" dedi,
"gökte at koşturuyor melekler"

"dil bilmemenin güzel tarafı
şarkı sözlerini güzel zannetmektir" dedim,
uydurarak söylerken bir rus halk şarkısını

"seni her dinlediğimde
yıkık tapınaklar
sanki hiç yıkılmamış gibi" dedi

"yani yaprakla dal
kavuşmuş gibi mi?" dedim

"rakı içmem ama severim kokusunu
babam içiyorsa,
kelimeler de
öyle güzel kokuyor senden duyunca" dedi

"benim sıcaklığım babamdır
hiç sarılmasak da" dedim

“bu dikbaşlığa bu kıvırcık saçlar
fazla güzel
onu telafi için yüreğine bir parça
burukluk bırakmış tanrılar” dedi

“başım dönüyor
tanrıların sana bıraktıklarından” dedim

“içindeki gücün
eğilmiş hali şiir,
bir şeyin
ama çok önemli bir şeyin
saf hali” dedi

“ya da bir delinin
hatıra defteri” dedim

selam

*“bizimle aşta olanların
eline su döksünler
çadırlarının önüne o küçücük
kilimleri sersinler”*

cahit zarifoğlu

selamlıyorum
sevgililerin nedensiz gülüşlerini
ince ayak bileklerini kadınların
kuşatılmış kalede çarpışacak gücü
çil yavrusunu
söylenmesi gereken yere kadar söylenmiş sözü
spartaküs'ü
“mekân değil zamandır önemli olan
ve lakin o da değildir
eylemdir önemli olan
ve o dahi değildir kalb olmadıkça”
selamlıyorum
kalpteki çarpıntılarla
bizi zamana inandırıp
ayrık otlarını yolları mezarlardan
aralarına karanfil dikenleri
selamlıyorum
bizimle aşta olanları
selamlıyorum
dökündüğümüz sulardan ırmaklara varmayı
selamlıyorum

dostlarla içilen rakıları
onlar
kalın perdelerle sıkarken boğazımızı
onlar
cami kapılarındaki perdelerle
onlar
namazlarını üzerimizde kılmaya kalkarken
onlar
ve zifirikaranlıkları
onlar
ve olağan namussuzlukları
onlar
ve olağanüstü halleri
onlar
ve ellerinde örselenen çocuklar
onlar
ve kıllı, yapış yapış elleri
onlar
ve hafriyat kamyonları
onlar
ve bir avuç gökyüzü bize bıraktıkları
onlar
toprak elbet kusacaktır onları
ve elbet kalacaktır
bizimle aşkta olanların
arkadaş ısıkları

selamlıyorum
bizimle aşkta olanları
bizimle aşkta olanları
bizimle aşkta olanları

sonsuz olasılıklar

deniz dibi kemanlarını
çıtırtılarını yaprakların
duydu karanlıkta

“insan kendini anladığında
herkesi anlar
bana mavi derdi kedim
konuşabilseydi”
diye düşündü

“anlamak istiyorum
biraz fısıldar mısın?”
böyle karıştırdı rüzgârın aklını
bazı gözlerin güzelliğini hatırladı
ta içlerine bakınca görülen
sonsuz olasılıkları

nefesini tuttu
küçük bir nefesten başka bir şey değildi tanrı
ormanın içinde
ormanı kucaklamak isteyen biri

belleksiz an... buydu aradığı
mezarın ortasına dikilmiş ağaçtı oysa
kemikleri parçalayıp geçen zaman

spinoza'nın yonttuğu mercek

onur orhan'a

oyunun oyun olduğunu bilmezden gelmek
mümkün değildir artık
hummalı alnımı
dayarken cama
göz gözü görecektiyorum
giz aydınlanacak
ben soluk alıp
soluk alıp verdikçe
yetmiş bin ışık ve karanlık
ve kelimelerle perdeli kalbim
o lacivert safir
başlatacak
dingin
kalkışmasını

beni bana bırak göreyim
geceyi ayna kılıp
perdeyi aralayan!
saç beni, kırılsın
şarapla mest olmuş kadeh
suskunluğu şiddetle doldurmayı öğret
ne kadar gülünç olduğumu sonra,
yaklaşmanın sonsuzluğuyla
imkânsızlığıyla kavuşmanın
bulayım kendimi evrende bir yerde
bütün gökkürelerden
bütün zamanlardan geçerek

buz, ezber, tek renk
para para para
tıkırında işleyen kurgu
istiridyedeki yılan
yangınımı söndürüp
küllere tapan hayat!
akışkanlığa adanmış
gevşeyen yerlerimden sızan
o plastik huşu
sevinçle fikredilen şeyler
katı olanın buharlaşması
spinoza'nın yonttuğu mercek
bir ince
bir baş döndüren temaşa
anlaşılan
anlayan
ve anlayış olmak

ey kendi tefekkürüyüm kendimin
ey çıkmak isteyişim kuyumdan
çıkmak isteyişim
çıkmak

şarkı, kuş, iki el ateş havaya

“yokluğunda sadece resim yaptım,
seni düşündüğümde sigara içmeyi unutuyorum”

henüz bilmiyordum bunları tane tane söyleyeceğini
-önemliyse mutlaka öyle söyleyeceğini-
resim yaptığını bilmiyordum, sigara içtiğini
bildiğim: beni kendinle birlik et
bildiğim: ne biliyorsam ödedim bedelini
bildiğim: yerle gök
çarmıhla çivi
şiirle infilak gibi
ta-nı-şa-cak-tık

eskiden kalma bir geçit aradım kalbimde
bulamayacakları bir yer
otobüs kalkıyordu duraktan
-otobüsler kalkıyor duraklardan
varlığımı yokluğumu nasıl olup da duyan
ebrudan... ebrudan... ebru...-
dedim
kalbime hayretle sokularak

kalbim dediğim duvar dibinde zambak
zambak dediğim, zambak resmi
belki kaç kez çizdiğin eskiz kalbim
şarkı, kuş, iki el ateş havaya

kapına geldim, ılık sönecek birazdan, söndü
dayadım başımı karanlığa, karanlık sıcaktı, kendini
bırakmaktı uçuruma
yaşlanmaktı belki, öyle güzel yaşlanmak, öylece, öyle
yaşamından ümit kesilmiş
yıllar sonra eve dönmüş biri gibi dinlemek
yaklaşan ayak seslerini

kapı açılacak birazdan, açıldı
“ve o anlardan biri yaşandı
körlüğün tam aksi olan”

sonra kedilerimiz vardı, viski ve turgut uyar...
susmak da konuşmak da elimizdeymiş gibi,
kalplerimizden başka
hiçbir şey elimizde değil
kalplerimiz pati'yle zilli adında birer kediymiş gibi
her an değişen eşyaya
her an değişerek baktım
her an değişen yüzünde
mihenk taşlarımı kırarak

sözcüklerle mahmuzluyorduk hayatı –çello sesiydik, duydum-
mümkündük –bana tütün sarmayı öğret-
cebimde deniz kabuklarıyla gelmiştim
–biliyordum cebimde unutacağımı-
siyah çay kokuyordun –iyilik çiçekleri ve kötülük-

atları bağladım, sonra vurdum atları
boynunda şahlanan bir damar buldum

şiiir bizden büyüktür

bir çılgınlık arıyorum
romanlardan, filmlerden öğrenilmemiş
ilk seninle
yalnız seninle denenmiş

yoksa sen de mi o değilsin?
o... o işte... erişilmeyen
varla yok arası
bilinen... bilinmeyen

boşluk... sadece boşluk
el yordamıyla tutunduğum
merhaba, teşekkürler, elveda
başımı döndüren uçurum

bir gün var oluruz belki
şimdilik ölmekteyiz
"bütün mümkünlerin kıyısında"
bütün mümkünlerden habersiz

sanki nedir ki hayat?
biraz kuş biraz tüfek
bir şey... bir şeyler
yaşamak isteyecek

o şeylerden kurulu otağ
içinde dans edip duran şaman
kırıldı kırılacak direği
bağrında gökçe ateşler yanan

şiir bizden büyüktür
biliyorum
geceyle boğuşan denizin
patlayan dalgalarını dinliyorum

taş

hor görüldük küfür yedik
kan tükürdük şerbet dedik
bizde kalsın efendilik
atalım bir çakıl taşı

pusulaya mühür vurmaz
oyunun kuralına uymaz
dün şah idi bugün şahbaz
bölük pörçük uykuları

ver mehteri veeer veeer
dörtnala uçuruma gider
paçavradır gazeteler
söyleyen yok doğruları

saltanattan hilafetten
kışkırtılmış cehaletten
kinden, hınçtan, nefretten
beslenmekte can damarı

bak ne buyuruyor kur'an:
haramidir halktan çalan
sor kendine eyyy müslüman
çok mu sevdin iktidarı?

muhterem yaman tacir
alıp satmasını bilir
köprü yapar yol gösterir
gösteremez diplomayı

ne istedilerse verdi
vefasızmış kardeşleri
üst akılı, paraleli
kaplamışlar dört bir yanı

namazı şam'da kılacak
dünya lideri olacak
bıraksalar uçacak
sam amca'da kanatları

aydınlanma parantezmiş
vesayet rejimi bitmiş
bakın işte gelip geçmiş
atı alan üsküdar'ı

yüksekteyse en alçaklar
marangoz hatası var
bir gün devrilir koltuklar
silinir tarihten adları

aman şair söz söyleme
seni bekler hapisane
kanun hükmü kararname
saplar sırta bıçakları

biz hakikat erbabıyız
özgürlüğe sevdalıyız
haklılığın isyanıyız
bize her yer başkaldırı

uzun yaşamak

“zamanla her şiir bir ağıta dönüşür”
jorge luis borges

“paris’te yaşasan da taşradasın
eğer çok uzun yaşamışsan”
salonda yaşanan saat
hiçbir şey bildirmez karanlıktan başka

çocuklarının mahvına neden olmuşsundur
öyle değilse bile
öyleymiş gibi davranırlar
uzun yaşamışsan

aklından geçer
-vakitlice inseydi perde-
kendi gözünden düşürür seni
sarsılarak okuduğun kitaplar:
denizler altında yirmi bin fersah
dünyanın merkezine seyahat
on beş yaşında bir kaptan

uyumsuz şeyler barışacaktır
sis ve bellek
içeriyle dışarı
nefes darlığı, kalbinin sıkışması
ufak tümsekler yaratacaktır
uzayıp giden düzlükte
a'da ambulans, d'de doktor
-hem belki biri arar-
telefon elinde olacak
kimse aramayacaktır
eğer çok uzun yaşamışsan

vahşi bir uygarlığız biz

önümüz güz, sonbahar, hazan
hiçbir ada sığmayan melankoli
sesler duyacağız seviştiğimiz odalardan
ve her şeyi bırakıp gitme isteği

kış, bir şişe şarapla elimizde
schubert'ti, chopin'di, şiirlerdi
buluşacaktık gar merdivenlerinde
oysa yürüyerek geldimdi

seni özlerken ansızın bahar
yani nisan, "ayların en zalimi"
binlerce kuş sanki kalbime konar
sonra hepsi de uçmuş gibi

kalın romanlar sevinçli şarkılardır yaz
gönülçelen, what a wonderful world, gazap üzümleri
sağ salim çıkarsam andıracağım biraz
tuvali parçalayarak yapılan resimleri

vahşi bir uygarlığız biz durma sarhoş olalım
bağbozumu gibiyiz ilk çağdan haber gibi
kavuşmak mümkün değil ya hızla çarpışalım
ya dörtnala geçelim birbirimizi

yalnız kadın

çocuksu, fırır, cime
ağzında leblebi tozu

poğaç: haftaiçi
kahvaltı: haftasonu

salsa, şarap ve tango
birtakım adamlarla

düşölüp kalkılacak
yepyeni yaralarla

uçurumda açacak
sıçrayıp gece yarısı

kokusu harcanacak
rengi saman sarısı

denge tekeri bozuk
üç tekerli bisiklet

kanun, tambur, ut
sabret gönöl sabret

kırk bir derece ateş
meyilli intihara

rakı üstüne rakı
bir de sarma cıgara

yaşı ilerledikçe
kadınlığı bitecek

ne düşündüğünü kimse
merak da etmeyecek

kırmızı ruj, topuklu,
dövme, at kuyruğu, çıtçıt

ayrılığın şiddeti
yangın körüklemiyor artık

yüzü mutluluk resmi
aşkın belirişiyle

tesellisiz şeylerin
bekleyişi tetikte

yalnız kadın, orospu,
erkeğin günah keçisi

zamanla alışılan, zamanla unutilan
zamanla un ufak her şey gibi

yaz bitti

uzun zaman önce
sadece aşkımız vardı
son paramla taksiye binerdim
son param olduğunu düşünmeden

uzun zaman önce
hem dürüst hem de iyi
olunamazdı

belki hâlâ...

uzun zaman önce
günah sanırdım kendimi
haram sanmadığımda

mecnun'un anlamını bilirdim
kalp demek
yar demekti mecnun
kanayıp duran yara

sonra bir arka oda
çırçıplak kadınlığın
sonra hiçbir şey tutmayan ellerinin
bir kedi
bir avuç kor
bir üzgünlük saklar gibi
göğsüne kapanması
çocukluk fotoğrafında

sonra...

yaz bitti. şarkı bitti.
taşıta sabır, suda ruh
kalpte... neyse işte... yaz bitti

uzun zaman önce

zamanın kısa tarihi

stephen hawking öldü bugün
ve ben seni özledim,
küslüğüm
kötülüğüm
ramak kalmışlığım patlamaya
bu benim etimdir – gövdenle
bu benim kanımdır - şarapla
yatışsın,
iyiliğin çiğdemi alnıma ıslak bez koysun,
gece yarısı gelsem kapıda karşılayan
ne denli kendimle dolsam
sanki zerre
sanki toz
sanki yok değilmişiz,
portakal rengi bir vosvosla
yüz bin göllü ülkenin
yüz bin gölüne
dalmaya gidiyormuşuz,
çıplaklıktan
güneşten
mavi saatlerden söz eden şiiri
kışkandıracak kadar güzelmışiz,
gökkuşağının kaynağıymışız,
çizik taş oynamışız çocukken
vişne valsi yapmışız,
çok mutlu yaşayacağımız
bir yıldızda ısınlanmış,

ayrilsak da aynı kuş yaralanırmış bahçemizde
öpücüklerimiz meteor yağmurlarıyla üzerine yağarmış
gibi sesinle
benden korktuğunu
hem de çok korktuğunu
söylediğin an
sevgi
şefkat
ürperti yüklü bakışlarında okunan
zamanın kısa tarihi
uzun uzun
anlatılsın istedim

stephen hawking öldü bugün
ve ben seni özledim

bu da aşktan bahsetmenin
başka bir yolu işte

içindekiler

ağaçlar, atlar, tanrılar	7
albert camus'nün dediğidir	8
anne	12
aras'tan santiago'ya	14
aşk	15
aydan yağan yağmur	16
basınç farkı	18
bellek	22
benim bildiğim berkin	24
beş kitapta ilan-ı aşk	26
beyaz gecede düşünceler	28
bianca	31
çimenler büyürken mavi	35
el ruha	37
etle tırnak	40
gece bekçisinin rüyası	42
geçmeyecek	44
gözlerin için umulmadık şiir	47

hallerin	48
hatır soran bir dosta verilmemiş yanıtlar	49
hayat	51
her yer taksim	53
katiller ve tesadüfler	56
kırk yaş için kâh karamsar kâh iyimser	58
nar şerbeti, özsuğu, gül ve tütün	71
new york new york	73
ölümsüzlük	78
sadece konuştuğ	81
selam	83
sonsuz olasılıklar	85
spinoza'nın yonttuğ	86
şarkı, kuş, iki el ateş havaya	89
şii bizden büyüktür	91
taş	93
vahşi bir uygarlığ	98
yalnız kadın	99
yaz bitti	101
zamanın kısa tarihi	103

Kırmızı Kedi'de Şiir

- Sonsuz Günbatımı / Furuğ Ferruhzad
Dünya Evi / Onur Caymaz
Şiirler-2 (1985-1995) / Tuğrul Tanyol
Uzak Diyarlar, Gidilmez Kentler / Tuncer Erdem
İdilikler / Haydar Ergülen
Otların Uğultusu Altında / Şükrü Erbaş
Rağmen / Duygu Kankayksın
Bir Mayıs Günü Bırakıp Gittin Beni / Yannis Ritsos
Şiirler-1 (1971-1984) / Tuğrul Tanyol
Çıplak Kalem / İzzet Göldeli
İzdüşümler / Tarık Günersel
Anımsamıyor Hiç Kimse (Bütün Şiirleri) / Sabri Altınel
İrgat'ın Türküsü (Bütün Şiirleri) / Cahit İrgat
Çağdaş İngiliz Şiiri Antolojisi / Haz. Cevat Çapan
Kuş Uçar Kanat Ağlar / Şükrü Erbaş
Sen Güneş Kokuyorsun Daha! / Haydar Ergülen
Yürüdüm Yanında Yağmurun / Oya Uysal
Gelecek Günlerin Şarabı / Tuğrul Tanyol
Yaz Tarifesi / Onur Caymaz
Herkes Ayrıldı Kendinden / Selahattin Yolgiden
Ansızın Yaz / Tuğrul Tanyol
2000'ler Şiiri Antolojisi / Haz. Cenk Gündoğdu
Öyle Küçük Şeyler / Haydar Ergülen
Karanlık Kalbimin Çırası Kızlar / Şehmus Ay
Yaşıyoruz Sessizce / Şükrü Erbaş
Yanık Divan / Enis Batur
İblis'e Göre İncil / Enis Batur
Harap / Cenk Gündoğdu
Kanat Hareketleri - Neyin Nesisin Sen / Enis Batur